

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Udrag fra Ludvigsbakke (Danske Klassikere)

Citation: Bang, Herman: "Ludvigsbakke", i Bang, Herman: *Ludvigsbakke*, udg. af Flemming Conradt ; Mette Winge , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 249. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang09val-shoot-idm140553040662032/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Ludvigsbakke

havde siddet og set ud, som om de hørte efter, og som maaske var lidt træt af sin Kollega tillands, sagde til Mourier:

– Men, hvorfor sagde De Nej til at gaa ind i Landstinget?

– Ja, sagde Mourier, der vred lidt paa Kroppen: jeg véd s'gu ikke. Jeg er naturligvis Højremand, naturligvis, gentog han, men sår De, Admiral, jeg har Fanden ta'e mig ikke rigtig Evnen til at forarges, og den er nødvendig hertilands i det offentlige Liv.

– Naa, sagde Admiralen: der behøves Gud være lovet ikke saa megen Forargelse tilsøs.

Og de to Herrer, der lo muntert, mens de drak et Glas Likør, gav sig til at gaa op og ned ad Gulvet og talte om Fru Aline.

– Ja, sagde Mourier, jeg gi'er nu min Kone Ret, at den Slags Ting hænder ikke, naar Manden holder sig frisk – –

Men Admiralen kløede sig i Hovedet og sagde:

– – Ja-a – – men jeg husker jo nok, da jeg oppe paa Sølyst gyngede dem som Piger – – hun havde en Manér at rejse sig i Gyngen og snappe efter Vejret – –

– Nej, og Admiralen saå næsten tilfredsstillet ud: hun er af de urolige Fruentimmer.

Ovre hos Fru von Eichbaum begyndte Klaveret at lyde igen og Kammerjunkeren, der stod ved Vinduet og saå over paa de Dansende, sagde til Karl von Eichbaum, der var kommen over for at faa sig et nyt Glas Likør:

– De, Eichbaum, skal vi ogsaa gaa over og dreje os lidt rundt?

Mens Oberstlieutenanten pludselig sagde til Hr. Mourier:

– Men, kære Mourier, hvorfor er De egentlig ikke blevet Etatsraad?

– Fordi min Kone ikke vil, sagde Mourier.

Ida var kommen ind igen og sad ved Siden af Frøken Rosenfeld, da Karl kom hen imod hende. Han var rød i Hovedet og lidt usikker i Stemmen.

– Frøken Brandt, sagde han, vi maa da danse.

Ida svarede ikke, og med Møje fik hun sig rejst. Karl syntes, hun var saa ganske tynd i hans Arm.

De dansede kun én Gang rundt: Tak, sagde Ida og hendes livløse Hænder fornam ikke hans, der fattede om dem med et næsten fortvivlet Tryk.